

HET WORLD WILDLIFE FUND IN LIMBURG

Illustraties van Tomas Bewick (18e eeuw)

Door middel van de publiciteitsmedia worden wij tegenwoordig herhaaldelijk geattendeerd op de afschuwelijke gevolgen die de milieu-verontreiniging in de toekomst voor ons zal hebben. Als we horen over water- en luchtvervuiling, denken we aan fabrieksschoorstenen die hun kwalijk riekende rookkolommen uitbraken, aan de uitlaatgassen van onze vervoermiddelen, aan onvolgende verwerkte, giftige afvalstoffen van bedrijven, die op openbare vuilnisstortplaatsen en in de wateren worden gestort en geloosd, en soms ook nog met een beetje schuldig gevoel aan het sop van de moderne wasmiddelen, dat we dagelijks via onze eigen afvoerpijpen laten weglopen en dat ook ergens terecht komt waar het vissen-, insecten- of waterplantenleven kan vernietigen.

Bij het verslechteren van ons leefklimaat spelen echter nog een aantal andere factoren een rol, factoren die misschien in ons dagelijks bestaan niet zo in het oog springen, omdat we er bijna nooit aanschouwelijk mee geconfronteerd worden, maar die ons leefklimaat des te meer bedreigen, omdat ze zo massaal van om-

vang zijn en over de gehele wereld plaats vinden. Ik doel hier op de grootscheepse ontbossing, de enorme, vaak ondoordacht opgezette ontginningen, het mas-

saal droogleggen van moeras- en watergebieden, het ongelimiteerde gebruik van biociden. Op alle continenten wordt het natuurlijke milieu ontwricht, zoals onthutsend duidelijk blijkt uit het feit, dat vele diersoorten in korte tijd zijn uitgestorven en nog een

duizendtal andere soorten met de ondergang wordt bedreigd, omdat de mens de verblijfplaatsen of levensvoorwaarden voor deze mede-schepselen vernietigt in zijn jacht op materieel gewin. Het toekomstbeeld van onze wereld is dat van een lege woestenij zonder dieren, planten en bomen. Dit is geen waandenkbeeld, geen macabere fantasie, maar een bittere, afschuwelijke werkelijkheid, die wellicht heel wat dichterbij ligt dan men denkt en onze kleinkinderen al kan treffen.

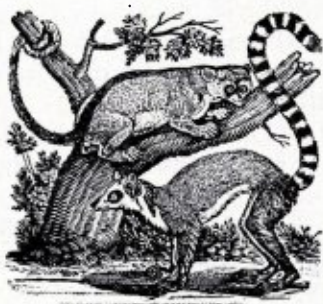
De klok staat op vijf voor twaalf. We zullen eindelijk de werkelijkheid onder ogen moeten zien, tot ons moeten laten doordringen wat er met onze wereld gebeurt, en elk onze bijdrage moeten leveren om datgene te behouden wat nog te redden valt. Natuurbescherming is niet langer een plaatselijke aangelegenheid, of een hobby van een aantal idealistische, welgestelde dagdromers, het is een zaak geworden van de hele mensheid, omdat ook de mens deel uitmaakt van de natuur en evenzeer gedoemd is ten onder te gaan als zijn leefklimaat vernietigd wordt.

Men zal zich natuurlijk afvragen waarom er dan van overheidswege niet meer aandacht geschonken wordt aan deze problematiek. Hier zijn waarschijnlijk meerdere oorzaken

voor aan te wijzen. Ten eerste zijn landsbestuurders meestal nuchtere, met beide benen in het heden staande economen, ingenieurs en juristen, en geen biologen en futurologen, die uit hoofde van hun beroep veel verder kijken dan vandaag en morgen. Ten tweede ontkomt geen enkele regering aan de invloed van de volksmentaliteit en het is kenmerkend voor de materialistische levensbeschouwing van onze tijd, dat men alleen kijkt naar de problemen van nu en de ogen sluit voor de toekomstige wereld waarin de volgende generatie zal moeten leven. De meesten van ons hebben alleen maar belangstelling voor vergankelijk bezit, voor momentane materiële welvaart. Daarom is de belangstelling voor het gees-

telijk leven tanende en bekommeren we ons ook niet om de wereld die we onze kinderen gaan nalaten. We zijn er nu wel aan gewend dat één of anderhalf procent van ons aller inkomen jaarlijks naar de ontwikkelingshulp gaat, maar we zouden luid protesteren als de regering de belastingdruk zou verzwaren om jaarlijks ook nog een procent van het nationale inkomen te gaan besteden aan de bescherming van onze eigen natuur. Ten derde zou een dergelijk project, opgenomen in het nationale uitgavenbeleid, alleen zin hebben als alle landen hetzelfde zouden doen. Net zo min als bij ons, is men hier in het buitenland aan toe. Deskundigen zien de noodzaak van een forse aanpak wel in, maar zo lang de grote massa er niet rijp voor is, kan men een dergelijk project politiek niet brengen. Het volgende moge dat nog eens duidelijk aantonen.

In 1948 werd te Fontainebleau de 'Internationale Unie voor Natuurbescherming' in het leven geroepen, in 1956 omgedoopt in 'Internationale Unie voor het Behoud van de Natuur en de Natuurlijke Hulpbronnen', kortweg IUCN genoemd. Deze Unie houdt zich bezig met allerlei onderzoeken, geeft jonge staten (o.a. in Afrika) advies over het beheer van bodem, water, flora en fauna, is een gesprekscentrum voor allen die zich bezighouden met natuurbehoud en heeft al menigmaal de stoot gegeven tot initiatieven van grote betekenis. De Unie werd gesticht door vertegenwoordigers van een groot aantal regeringen en diverse organisaties. De

belangrijkste deskundigen ter wereld op het gebied van de natuurbescherming hebben er zitting in, en wetenschappelijk wordt dan ook zeer belangrijk werk gedaan. Echter: de geldmiddelen van de Unie zijn zo beperkt, dat men alleen tot een diagnose kan komen, maar geen therapie kan instellen. Toen de ontwikkeling ten kwade in de natuur gedurende de vijftiger jaren in zo'n stroomversnelling terecht kwam, dat het aanstaande bankroet van flora en fauna over de hele wereld zich duidelijk begon af te tekenen, kon de IUCN door geldgebrek nauwelijks ingrijpen en werd zo in haar activiteiten ernstig belemmerd. De regeringen die in de Unie vertegenwoordigd waren, kwamen niet de middelen aanbieden waarom men zat te springen. Op een vergadering van de IUCN te Morges (Zwitserland) werd in 1961 een manifest uitgegeven, waarin werd gezegd:

'Ten gevolge van gedachteloze en nutteloze vernietiging, vinden heden ten dage over de gehele wereld grote aantallen wilde schepselen de dood, of verliezen hun verblijfplaatsen. In naam van de vooruitgang der beschaving worden zij afgeschoten, of verdreven uit gebieden die bestemd zijn voor ontginning, of verdronken door nieuw aangelegde dammen, vergiftigd door chemische middelen, gedood door stropers uit winstbejag, of vernietigd ten gevolge van politieke beroeringen. Door deze zinloze menselijke activiteiten dreigen de zestiger jaren alle vorige perioden in de geschiedenis te overtreffen in het wegvagen van de levende natuur over de gehele wereld.'

Een zeer ernstig geluid. Een doodsklok over het bestaan van de mensheid. Maar een variété-artieste die haar enkel verstuikt, haalt gemakkelijker de redactionele kolommen dan de vermaarde geleerden die in het manifest concludeerden:

'Het zelfrespect van de mens en zijn natuurlijke erfdeel op deze wereld, zullen met beperkte of kortzichtige maatregelen niet behouden blijven.'

Het was duidelijk: van de regeringen viel weinig geldelijke steun te verwachten ten behoeve van de Unie die zij zelf in het leven hadden geroepen. Toch

kon de natuurbescherming in de wereld alleen een stevige basis krijgen als er voldoende fondsen waren. Die fondsen zouden dus bijeengebracht moeten worden door particulieren, en wel uit de gehele wereld.

Met dat doel werd in 1961 het World Wildlife Fund opgericht, een internationale organisatie met afdelingen in vele landen. Het WWF (in Nederland bekend onder de naam Wereld Natuur Fonds)

verzamelt de gelden, die bijeengebracht worden door particulieren, beheert deze gelden en keert ze uit via daartoe geschikte organisaties en personen voor het behoud van fauna, flora, bossen, landschappen, wateren, bodem en andere natuurlijke hulpbronnen op de wereld. Zij doet dit door middel van aankoop en beheer van land, onderzoek en inventarisatie, educatie op elk niveau, voorlichting en publiciteit, het coördineren van de inspanningen ten behoeve van het natuurbehoud, samenwerking met andere belanghebbende instanties en andere geëigende middelen.

Behalve het verstrekken van financiële hulp, is het uitoefenen van invloed bij de betreffende regeringen een belangrijk aspect bij het bevorderen van het natuurbehoud en dit wordt mogelijk gemaakt, omdat vele aanzienlijke personen deel uitmaken van het WWF en daarin zeer actief werkzaam zijn. We noemen in de eerste plaats Prins Bernhard, die niet alleen president is van de Nederlandse organisatie, maar ook het internationale hoofdbestuur presideert. Onder de voorzitters van de landelijke afdelingen vinden we Prins Philip (Engeland), Prins Antoine de Ligne (België), Prins Juan Carlos (Spanje), Groothertog Jan (Luxemburg), Sultan Hamengku Buwono (Indonesië), Kroonprins Harald (Noorwegen), Dr Karl Brunner (Zwitserland), Dr Ira N. Gabrielson (USA), Dr Abs (West Duitsland), Prof. Dr. Manfred von Mautner Markhof (Oostenrijk), Marchese Dott. Mario Incisa della Rocchetta (Italië), John Devlin (Canada), Dr Anton E. Rupert (Zuid Afrika), Luit. Kol. H. H. Maharadja Fatesinghrao

Gaekwad of Baroda (India), M. M. Ahmad (Pakistan), Omar Fontana (Brazilië), Dr Tadamichi Koga (Japan), Felipe Benavides (Peru) en Axel Axson Johnson (Zweden).

Het WWF strijdt voor het behoud van de *levende* natuur. Het behoeft nauwelijks een betoog, dat voor dat werk veel geld nodig is. Geld, om grote landaankopen te doen en zo in te grijpen ten gunste van het natuurbehoud. Geld voor omheining van wildparken, waarbinnen de laatste exemplaren van de vele uitstervende diersoorten bijeengebracht zijn. Geld, om opzichters van natuurreservaten te salarieren en uit te rusten met geschikte vervoermiddelen. Geld voor educatie en propaganda, nodig om de mensheid te doordringen van de noodzaak de natuur te behouden voor het nageslacht. Geld, om deskundigen naar de bedreigde gebieden te sturen, die moeten adviseren inzake de te nemen maatregelen.

In de 10 jaar van zijn bestaan heeft het WWF een bedrag van 20 miljoen gulden kunnen besteden aan meer dan 300 reddingsprojecten in 60 landen. Al deze gelden zijn bijeengebracht door grote en kleine giften van particulieren, die inzien dat onze natuur in nood verkeert en dat wij haar alleen kunnen behouden door een reddende organisatie als het WWF te steunen. Het WWF is uit grote nood geboren. Peter Scott, vice-president van het WWF, zei eens: „Zodra de mens de verbindingen met zijn oorspronkelijke natuurlijke wereld verbreekt, gaat het mis met hem. Een mens leeft niet van brood alleen.” Als de

mensheid zijn wereld wenst te behouden, zal zij offers moeten brengen en wie weinig missen kan, bedenke dat vele kleine bedragen ook een grote som kunnen vormen.

Twintig miljoen in 10 jaar tijd is een mooi resultaat en er is veel mee gedaan. Toch is het nog slechts een fractie van wat werkelijk nodig is. In het WWF projectenboek, ook wel Green Book genoemd, wer-

den na wetenschappelijke beoordeling door het IUCN al meer dan 700 projecten geregistreerd. De Nederlandse acties van 1971 waren vooral gericht op de redding van de orang-oetan op Sumatra de zgn. Goenoen Leuser-actie, waaraan vooral de jeugdleden van het Wereld Natuur Fonds, de World Wildlife Rangers zeer veel hebben bijgedragen, de bescherming van de ijsberen bij de Noordpool en de redding van de nagenoeg verdwenen berggorilla in Oost Afrika. In voorgaande jaren waren het vooral de redding van de delta van de Guadalquivir in Zuid West Spanje ten behoeve van onze trekvogels, de Galapagos-eilanden en het natuurbehoud in Pakistan, die de Nederlandse aandacht kregen.

Kortom: het WWF heeft broodheren nodig in de vorm van donateurs. Men kan al donateur worden voor een minimum-bedrag van f 10,— per jaar. Donateur voor het leven wordt men voor een bedrag van tenminste f 500,— ineens. Met een gift van minimaal f 250,— kan men zelf bepalen aan welk natuurbeschermingsproject ter wereld, vermeld in het 'alarmboek' men het geld besteed wil zien. Donateurs ontvangen maandelijks gratis het Panda-Nieuws, een goed verzorgd en geïllustreerd blad dat informatie geeft over de projecten waaraan het WWF werkt. Nieuwe donateurs ontvangen een uitnodiging voor een bezoek aan de 'Hertentribune' in de Staatsbossen op de veluwe. Gelden, gestort ten behoeve van het WWF zijn *aftektbaar voor de belastingen*, zijnde een bijdrage aan een instelling van algemeen cultureel belang. Van alle in Nederland verzamelde fondsen wordt een vierde deel besteed aan natuurbescherming in eigen land. Opgave als donateur doet men bij het landelijk secretariaat van het WWF, Woudenbergseweg 39 te Zeist, postgiro 44466.

Jongens en meisjes van 10 tot 18 jaar kunnen lid worden van de jongerenorganisatie van het WWF, (de World Wildlife Rangers, postbus 7000, Amsterdam, postgiro 201120) voor f 6,— per jaar en ont-

vangen tweemaandelijks het blad Tam-Tam.

In de 'winkeltjes' van het WWF kan men artikelen van zeer goede kwaliteit kopen, waarvan de winstmarge ten goede komt aan het fonds. We noemen o.a. badhanddoeken, ansichtkaarten, sleutelétui's, boekenleggers, wanddoeken, viltten speelgoed dieren, kinderslabjes, autostickers, kalenders, zilveren theelepels, broches, stropdassen, etc.

Sinds kort heeft ook de provincie Limburg zijn eigen WWF-comité, dat zich bij deze presenteert en hoopt op het enthousiasme en de goedgeefsheid van de Limburgers. Het secretariaat ervan is gevestigd in Helden-dorp, op DENNENRODE en het telefoonnummer is 04760-2564. Voor meer informatie kan men zich tot dat adres wenden en men kan zich er ook opgeven als donateur of jeugdlid. Bovendien is op genoemd adres een 'winkeltje' van het WWF gevestigd. De andere Limburgse 'winkeltjes' zijn in Venlo (Mevrouw Faassen, Stalbergweg 348), in Heerlen (Mevrouw Otto, Molenberglaan 126), en in Maastricht (Mevrouw Dingemans, Champs Elyseesweg 25).

Het Comité Limburg van het WWF hoopt van gan-ser harte dat de medewerking van de Limburgse bevolking zo groot zal zijn, dat onze provincie in het tweede tiental jaren van het WWF-bestaan, een groot aandeel zal hebben in de landelijke activiteiten.

WORLD WILDLIFE FUND (Wereld Natuur Fonds), comité Limburg:

Dr J. J. M. L. Crombach, Slenaken.

Mr. E. M. van Leent, burgemeester van Swalmen.
(voorzitter)

Dr P. J. van Nieuwenhoven, Maastricht.
Mevrouw A. Otto-van Straalen, Heerlen.

Drs F. G. L. L. Schols, burgemeester van Venray.
Mr Stan Smeets, Weert.

Mevrouw T. Spaans-van der Bijl, Helden.
(secretaresse)

Dr J. M. van Susante, Venlo.